

PRVÁ KAPITOLA

Fajn, viem, že čakáte brutálny príbeh plný intríg a tajomna a dobrodružstva a cestu na hranicu smrti a za hranicu smrti, ale ak sa tam chcete prepracovať (alebo môžete rovno skočiť na trinástu kapitolu – brániť vám v tom nebudem), budete sa musieť zmieriť so skutočnosťou, že ja, April Mayová, nielen stojím za jednou z najdôležitejších vecí, aká kedy ľudstvo postretla, ale som aj mladá dvadsiatnička, ktorá spravila niekoľko chýb. Krásne na tom je, že nemáte veľmi na výber. Je to môj príbeh, a tak budeme hrať podľa mojich pravidiel. Znamená to, že pri tom budete musieť porozumieť mne, nie iba môjmu príbehu, tak nech vás neprekvapí, ak príde nejaká tá dráma. Pokúsim sa vám to všetko vyrozprávať pravdivo, ale zároveň priznávam, že v podstate kopem sama za seba. Ak si z toho niečo odnesiete, ideálne by bolo, keby to nesúviselo s tým, na čiu stranu sa viac alebo menej prikloníte, ale že jednoducho pochopíte, že som (alebo som aspoň bola) len človek.

A ako úbohý človek som sa cítila aj vtedy, keď som sa o trištvrte na dve v noci polomŕtvo vliekla po 23rd Street po šesťnásthodinovom pracovnom dni v startupe, ktorý (vdaka fakt hovadskej

HANK GREEN

zmluve, čo som podpísala) nebudem menovať. Umelecká výška je možno z finančného hľadiska fakt zlá voľba, ale reálne to platí len v prípade, keď si musíte zobrať hromady a hromady študentských pôžičiek, aby ste si tú snobskú školu zaplatili. Jasný, že toto bol presne môj prípad. Moji rodičia mali pod palcom úspešnú firmu, ktorá predávala vybavenie malým a stredným farmám na mlieko. Viete, také tie malé oné, čo sa pri dojení vešajú na kravy, tak moji rodičia to predávali a distribuovali. Darilo sa im dobre, dosť dobre, a keby som šla na štátnu školu, dlhy by neboli taký problém. Ibaže ja nie. Vzala som si pôžičky. Kopu. Takže keď som vystriedala jeden odbor za druhým (reklama, výtvarné umenie, fotografia, ilustrácia) a nakoniec skončila s bežným (ale aspoň využiteľným) titulom bakalár umenia, nastúpila som do prvej práce, vďaka ktorej som mohla ostať v New Yorku a nemusela sa vracieť do svojej starej izby v rodičovskom dome v severnej Kalifornii.

A tá práca bol džob v startupe vopred odsúdenom na zánik, ktorý financovala nekonečná studnica bohatých ľudí snívajúcich o tej najnudnejšej veci, o akej môže bohatý človek snívať: že ešte viac zbohatne. No a jasné, že keď pracujete v startupe, znamená to, že patríte do „rodiny“, a keď sa niečo pokazí, horia deadlines, investor schytá hysák alebo len preto, že *lebo*, ostanete tam trčať do tretej ráno. Úprimne, nenávidela som to. Nenávidela som to, lebo appka na časový manažment, ktorú firma vyvíjala, bola neužitočná hovadina, nenávidela som to, lebo som vedela, že to robím len pre prachy, a nenávidela som to, lebo od zamestnancov žiadali, aby prácu brali ako život a nie ako zamestnanie, čo znamenalo, že mi vôbec neostával čas na vlastné projekty.

ALE!

Reálne som so svojím titulom robila reálny grafický dizajn a len necelý rok po škole zarábala dosť na nájom. Pracovné pod-

JE TO ABSOLÚTNE FENOMÉNÁLNE

mienky boli takmer nezákonné a polovica platu padala na to, aby som mohla spať v obývačke jednoizbáku, ale dávala som to.

Kecám. Posteľ síce stála v obývačke, ale zväčša som spávala v spálni – v Mayinej izbe. Nežili sme spolu, boli sme spolubývajúcce, a April z minulosti by chcela, aby som vám to dala veľmi jasne najavo. V čom je rozdiel? No, hlavne v tom, že sme spolu začali chodiť, až keď sme začali spolu bývať. Dať sa dokopy so spolubývajúcou je síce praktické, ale je to trochu divné, ak ste spolu bývali skoro celú výšku. A teraz spolu chodíme už vyše roka.

Kedy dôjde na otázku „Čo keby sme spolu začali bývať?“, ak spolu už žijete? No, pre mňa a Mayu mala tá otázka podobu: „Čo keby sme vypratali z obývačky ten starý matrac, aby sme mohli pozeráť netflix z gauča?“ a moja odpoveď zatiaľ vždy znela: „Ani náhodou, sme len spolubývajúcce, ktoré spolu chodia.“ Takže nám v obývačke stála posteľ.

Vravela som, že príde nejaká tá dráma.

Každopádne, vráťme sa späť doprostred noci toho osudného januárového večera. O týždeň nato bolo treba nahráť na App Store aktualizáciu tej debilnej appky a ja som čakala na finálne odklepnutie zmien v používateľskom rozhraní, a to je vlastne fuk, čo vás po tom – boli to samé nudné pracovné kraviny. Namiesto skorých príchodov som odjakživa preferovala neskoršie odchody z práce. Bola som úplne vymletá z toho, ako som sa snažila rozkódovať nezrozumiteľné pokyny od šéfov, ktorí nevedeli rozoznať raster od vektoru. Odišla som z budovy (bolo to coworkingové centrum, nemali sme ani len vlastné kancelárie) a po troch minútach chôdze dorazila na stanicu metra.

A tam mi úplne BEZDÔVODNE odmietlo zobrať dopravnú kartu. Druhú som mala v práci na stole a nebola som si tak úplne istá, koľko mám ešte peňazí na účte, takže som si povedala, že sa tie tri bloky do kanclu pre istotu vrátim.

HANK GREEN

Svieti mi zelená, takže prejdem po 23rd Street, a zatrúbi na mňa taxík, akoby som nemala dovolené chodiť po priechode. Strč sa, mám zelenú. Zamierim späť do kanclu a vzápätí to zbadám. Keď sa blížim, začne mi byť jasné, že je to... FAKT mimoriadna socha.

Akože, je SUPER, ale zároveň tak trochu „newyorsky super“, viete?

Ako opísať pocit, ktorý som z nej mala? Akože... no... ľudia v New Yorku desať rokov makajú na niečom úžasnom, na niečom, čo tak perfektne vystihne nejakú predstavu, že je svet zrazu desaťkrát jasnejší. Je to nádherné, je to silné a niekto tomu venoval kus života. Miestna telka o tom spraví reportáž a všetci si povedia: „Mega!“ A na druhý deň na to zabudneme, lebo sa zjaví niečo iné ABSOLÚTNE DOKONALÉ A FENOMENÁLNE. Neznamená to, že tie veci nie sú úžasné alebo jedinečné... Len to, že keď toľko ľudí robí toľko úžasných vecí, tak vás časom prestanú tak uchvacovať.

Takže takto som sa cítila, keď som to zbadala – trojmetrového transformera v samurajskom brnení s valcovitou hrudou, ktorá sa vypínala k nebu dobrý meter alebo meter a pol nad mojou hlavou. Len tam tak stál uprostred chodníka a vyžarovala z neho energia a sila. Pôsobil, že sa môže každú chvíľu otočiť a upriamiť ten prázdny kráľovský pohľad na mňa. On tam však len tak stál, mlčky a takmer opovržlivo, akoby si svet jeho pozornosť nezasluhoval. Kov v svetle pouličných lúčov vyzeral ako zmes matných plôch čiernych ako noc a lesklého zrkadlového striebra. A rozhodne to bol kov... nie nastrieborno nastriekaná lepenka ako pri cosplayoch. Bolo to ohromujúce dielo. Dobrých päť sekúnd som tam stála, potom po mne prebehli zimomriavky, nielen od zimy, ale aj z pohľadu, ktorý po mne tá vec vrhala, a následne som vykročila ďalej.

HANK GREEN

JE TO ABSOLÚTNE FENOMENÁLNE

Z anglického originálu *Hank Green: An Absolutely Remarkable Thing*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Dutton, an imprint of Penguin Random
House LLC, New York 2018, preložila Ivana Cingelová.

Vydalo vydavateľstvo Lindeni v Bratislave v roku 2019 v spoločnosti
Albatros Media Slovakia, s. r. o., so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava,

Slovenská republika

Číslo publikácie 1989

Jazyková redakcia Zuzana Šmatláková

Zodpovedný redaktor Erik Fazekaš

Technická redaktorka Jana Urbanová

Sadzba Lubomír Kuba

Tlač CENTA, spol. s r. o., Brno

1. vydanie

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:

www.albatrosmedia.sk

eshop@albatrosmedia.sk

tel.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2019

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie
kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme
alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Ljndeni